

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu JUDr. Moniky Javorové a soudců JUDr. Miroslavy Honusové a JUDr. Daniela Spratka, Ph.D., v právní věci žalobce **ZIMBO CZECHIA s. r. o.**, se sídlem Na Zátorách 8/613, Praha 7, zastoupeného JUDr. Jiřím Vaníčkem, advokátem se sídlem Šaldova 34/466, Praha 8 - Karlín, proti žalované **Ústřední veterinární správě Státní veterinární správy** se sídlem Slezská 100/7, Praha 2, o přezkoumání rozhodnutí žalované č. j. SVS/6305/2011 ze dne 21. 3. 2012, ve věci pořádkové pokuty,

t a k t o :

I. Žaloba se **zamítá**.

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se podanou žalobou domáhá přezkoumání rozhodnutí žalované č. j. SVS/6305/2011 ze dne 21. 3. 2012, kterým bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí Krajské veterinární správy Státní veterinární správy pro Moravskoslezský kraj (dále jen „KVS“) č. j. 2011/2888/KVST/1 ze dne 24. 10. 2011 o uložení pořádkové pokuty za porušení povinnosti kontrolované osoby dle zákona č. 166/1999 Sb., o veterinární péči, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „veterinární zákon“).

Žalobce v žalobě namítal, že žalovaná ve svém rozhodnutí nepřipustně mění povahu odůvodnění výše uložené pořádkové pokuty v prvoinstančním rozhodnutí, přičemž i tak nelze z odůvodnění obou stupňů zjistit, z čeho plyne závěr, že pokuta nemůže mít na žalobce likvidační dopad. Dále poukázal na to, že v kontrolním protokolu, z něhož napadené rozhodnutí vychází, nebyl předmět kontroly řádně specifikován, takže nelze ani zaručit, že předmětem kontroly bylo skutečně to, co do věcné působnosti veterinárního dozoru spadá. Dle žalobce prvostupňový orgán nesprávně užívá pojem „pořádkový správní delikt“, který žalovaná bez dalšího nepřipustně mění na „pořádkovou pokutu“. Inspektoři žalované již věděli, že žalobce celorepublikově zaujímá ve svých provozovnách stanovisko, na jehož základě nepouštěl bez zvláštního pověření inspektory do provozoven, takže inspektoři se do provozovny nedostavili za účelem kontroly, ale za účelem získání podkladu pro uložení pořádkové pokuty. V některých případech naopak inspektoři vyhověli požadavku žalobce a zvláštní pověření předložili – pak jim byl vstup do provozoven umožněn. Žalobce následně zopakoval své argumenty ve prospěch právního názoru, že inspektorovi žalované k výkonu kontrolní činnosti nepostačí služební průkaz, ale musí se prokázat zvláštním pověřením. Žalobce dále poukazoval na procesní pochybení spočívající v nespojení skutkově obdobných věcí o uložení pořádkové pokuty, které byly proti němu vedeny u žalované. Přestože dle veterinárního zákona lze uložit pořádkové pokuty do výše 500 000,- Kč, nezabývaly se správní orgány tím, že na skutkově obdobných deliktech již byla tato mez vůči žalobci ke dni rozhodování žalované překročena. Tím, že je žalobce opakovaně trestán za týž správní delikt, dochází k porušení zásady „ne bis in idem“. Žalobce dále poukázal na to, že za stejný delikt (neposkytnutí součinnosti při nepředložení zvláštního pověření) sankcionuje žalovaná žalobce jakožto právnickou osobu, zatímco Státní zemědělská a potravinářská inspekce (jež je stejně jako žalovaná řízena Ministerstvem zemědělství) sankcionuje fyzické osoby – vedoucí provozoven či jejich zástupce. Namítl dále, že v obdobné věci vedené u Krajské veterinární správy pro Kraj Vysočina mu byla uložena s prakticky totožným odůvodněním pokuta v jiné výši – a to 30 000 Kč. Žalobce vytkl žalované, že zkreslujícím způsobem popisuje činnost žalobce tak, že vyvolává dojem, jako by měl opakovaně mikrobiologické problémy s potravinami, což odporuje realitě a postavení žalobce na trhu od roku 1994. K formální podobě napadeného rozhodnutí žalobce vznesl námitku ohledně podpisu rozhodnutí oprávněnou osobou. U jména oprávněné osoby MVDr. M. M., Ph.D., je uveden text „v zastoupení“ bez uvedení toho, kdo jej zastupoval, následuje pak údaj, že za správnost vyhotovení odpovídá Bc. J.P., DiS. Rozhodnutí bylo žalobci doručeno elektronicky prostřednictvím systému datových schránek. Závěrem pak žalobce požádal o snížení uložené pokuty, neboť ke vpouštění inspektorů žalované i bez písemného pověření došlo.

V replice ze dne 10. 4. 2015 žalobce rozvinul argumentaci ve vztahu k pochybení stran podpisu napadeného rozhodnutí oprávněnou osobou. S odvoláním na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu č. j. 9 As 34/2014-76 a další rozhodnutí poukázal na to, že pokud rozhodnutí nepodepíše oprávněná úřední osoba, může to mít za následek nezákonnost nebo dokonce nicotnost takového rozhodnutí. Žalobce citoval podmínky pro zastupování dle vnitřních organizačních předpisů a požadoval

prokázání existence těchto podmínek. Dovolával se také toho, že předložené pracovněprávní dokumenty neprokazují oprávnění inspektorů MVDr. L.G. a MVDr. K. L. ke kontrole.

Žalovaná ve vyjádření k žalobě ze dne 2. 1. 2013 uvedla ke své pravomoci, že státnímu veterinárnímu dozoru podléhá provozovna žalobce v Hlučíně, která má na základě jeho žádosti přiděleno registrační číslo CZ 5724. Z předmětu kontroly „prodej potravin živočišného původu konečnému spotřebiteli“ lze dovodit, že předmětem kontroly byl dozor nad zdravotní nezávadností živočišných produktů prodávaných konečnému spotřebiteli; kontrolní orgán navíc odkázal na legislativu, podle níž měla kontrola proběhnout. Navíc je třeba zdůraznit, že ke zmaření kontroly došlo bez ohledu na předmět kontroly, a proto je námitka v tomto směru pouze zástupná a účelová. Označení jednání žalobce pojmem „pořádkový správní delikt“ je v souladu pojmoslovím užívaným v právní teorii. Žalovaná dále odmítla invektivu, že její inspektoři se dostavili pouze za účelem uložení pořádkové pokuty, neboť praxe v různých provozovnách žalobce je odlišná. Žalobce nemůže předpokládat, že když zašle nějakému správnímu orgánu v rámci státní veterinární správy přípis se svým právním názorem na potřebu zvláštního pověření, že do jeho provozoven přestanou inspektoři chodit. Žalovaná nesouhlasila s výkladem žalobce, že by veterinární inspektoři museli vedle služebního průkazu předkládat ještě speciální pověření ke kontrole a odkázala na rozsudek Městského soudu v Praze sp. zn. 10 Ca 127/2005 a další judikaturu; podotkla dále, že zákonem nejsou stanoveny náležitosti pověření ke kontrole, a toto tedy nemusí být obsaženo na zvláštní listině, ale může být inkorporováno do služebního průkazu, který tak plní funkci písemného pověření ke kontrole, což vyplývá i textu pověření, které se na služebním průkazu nachází. K funkci veterinárního asistenta žalovaná uvedla, že pouze pomáhá úřednímu veterinárnímu lékaři pod jeho vedením a odpovědností, tudíž sám nemůže státní veterinární dozor vykonávat. Při stanovení výše pokuty žalovaná vycházela z toho, že vykonání veterinárně-hygienické kontroly bylo zmařeno zcela, dále z toho, že se jednalo o systémovou nesoučinnost založenou rozhodnutím nejvyššího managementu žalobce; jako k polehčujícím okolnostem bylo přihlédnuto k tomu, že na předmětné provozovně došlo k nesoučinnosti poprvé a motivem byl výlučně nesprávný právní názor žalobce. Odvolací orgán ve svých úvahách navázal na úvahy orgánu prvostupňového; doplnění posouzení výše pokuty učiněné odvolacím orgánem nijak nepřipustně nezasahuje do práv žalobce, protože správní řízení v obou stupních tvoří jeden celek. Případný likvidační dopad pokuty nebyl nikdy v průběhu celého řízení žalobcem namítán; navíc žalobce provozuje na území České republiky cca 80 provozoven a jen výše jeho základního kapitálu činí od 20. 4. 2012 částku 30 milionů Kč, takže padesátitisícová pokuta pro něj nemůže být likvidační. Ustanovení § 140 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), dle názoru žalované nelze v odvolacím řízení použít, neboť na něj neodkazuje § 93 odst. 1 správního řádu. Navíc je čistě na úvaze správního orgánu, zda povede o více věcech společné řízení. Zásada „ne bis in idem“ nebyla porušena, ani nebyl překročen maximální limit pro uložení pokuty, neboť limit se počítá pro každou kontrolu na každé provozovně samostatně; nelze hovořit o trvajícím či pokračujícím deliktu, protože každý delikt je vymezen místně i časově zvlášť, každá kontrola má svůj počátek a konec; navíc je třeba přihlížet

k účelu pořádkové pokuty, kterou je vymoci umožnění kontroly konkrétní provozovny. Žalovaná se nevyjadřuje k postupu Státní zemědělské a potravinářské inspekce v jiných řízeních, pouze poznamenává, že tato nemá v zákoně, podle něž postupuje, vůbec upravenou možnost uložení pořádkové pokuty. K rozsudku Nejvyššího správního soudu sp. zn. 4 As 42/2004 žalovaná poznamenala, že tento není použitelný, neboť se týká jiného orgánu státní správy, který vykonává kvalitativně jiný typ dozoru. Naopak se dovolávala závěrů učiněných v rozsudku Nejvyššího správního soudu č. j. 1 As 25/2012-34 ze dne 21. 3. 2012 a Městského soudu v Praze sp. zn. 9 Ca 151/2009 ze dne 23. 5. 2012, aprobujících užití služebního průkazu jako pověření ke kontrole. Pokud se týče formální podoby doručeného rozhodnutí, pak žalobci byla doručována elektronická verze rozhodnutí, kde není text „vlastní rukou“ předepsán. Rozhodnutí sice nebylo podepsáno přímo ústředním ředitelem, ale bylo podepsanou jinou úřední osobou, takže není nezákonné. Je na správním orgánu, že rozhodnutí podepíše jen ta úřední osoba, která má k tomu oprávnění. Text „v zastoupení“ označuje, že rozhodnutí podepsala za ředitele jiná úřední osoba. Navíc žalobce sám argumentuje obálkou datové zprávy, kde disponuje názvem odesilatele.

Ve vyjádření ze dne 31. 3. 2015 žalovaná popsala zásady podepisování dokumentů v rámci Státní veterinární správy a odkázala na příslušné interní dokumenty. V reakci na repliku žalobce žalovaná dne 15. 4. 2015 namítla koncentraci řízení a opožděnost námitek žalobce, dále poukázala na to, že není důvod prokazovat naplnění podmínek stanovených interními předpisy pro zastupování úředních osob.

Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu [§ 75 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“)], a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

Z obsahu správních spisů soud zjistil, že dne 20. 9. 2011 v 7.00 zahájili veterinární inspektoři KVS MVDr. K.L. a MVDr. L. G. kontrolu v provozovně žalobce na adrese C. 48, H. Inspektoři jednali osobně se zástupkyní vedoucí prodejny paní M.. Kontrolovaná osoba byla seznámena se zahájením a předmětem kontroly, kdy inspektoři předložili své služební průkazy. Zástupkyně vedoucí prodejny však inspektorům sdělila, že na základě interního metodického pokynu žalobce inspektorům vstup do provozovny neumožní z důvodu, že nepředložili zvláštní písemné povolení ke kontrole. I přes poučení o prokazování totožnosti inspektorů a povinnostech kontrolovaných osob, včetně možnosti uložení pořádkové pokuty, nebyl inspektorům vstup do provozovny umožněn. V námitkách proti protokolu o kontrole ze dne 23. 9. 2011 uvedl žalobce pouze námitky ohledně právního názoru na to, čím je povinen se veterinární inspektor prokazovat; záznam o tom, jak kontrola proběhla, nebyl zpochybněn. Uvedené námitky byly dne 17. 10. 2011 zamítnuty. Rozhodnutím KVS č. j. 2011/2888/KVST/1 ze dne 24. 10. 2011 byla dle § 53 odst. 7 veterinárního zákona žalobci uložena za shora popsané jednání pořádková pokuta ve výši 50 000,- Kč, neboť v něm bylo spatřováno porušení povinnosti kontrolované osoby. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce dne 8. 11. 2011 odvolání, které bylo napadeným

rozhodnutím zamítnuto. Kromě správního spisu soud k důkazu přečetl interní dokumenty žalované k výkonu podpisového práva v rámci organizační struktury žalované a k pracovnímu poměru shora uvedených inspektorů MVDr. G. a MVDr. L.

Podle § 53 odst. 1 písm. a) veterinárního zákona jsou veterinární inspektoři při výkonu státního veterinárního dozoru oprávněni vstupovat na pozemky, do provozních, skladovacích a jiných prostorů, zařízení a dopravních prostředků sloužících k činnosti kontrolovaných osob, která je předmětem státního veterinárního dozoru, a jde-li o provádění pohraniční veterinární kontroly, do celních prostorů pohraničních celních úřadů a provádět na těchto místech potřebné úkony a šetření.

Podle § 53 odst. 4 veterinárního zákona jsou kontrolované osoby povinny vytvářet vhodné podmínky pro výkon státního veterinárního dozoru a poskytovat veterinárním inspektorům nezbytnou součinnost a pomoc, zejména umožnit jim přístup na místa a do prostorů uvedených v odstavci 1 písm. a), odběr vzorků a poskytovat jim na požádání potřebné doklady, údaje a ústní a písemná vysvětlení, jakož i bezplatně nezbytnou věcnou, osobní a jinou pomoc.

Podle § 53 odst. 7 veterinárního zákona kontrolované osobě, která nesplní povinnost podle odstavce 4, může orgán veterinární správy, který provádí výkon státního veterinárního dozoru, uložit pořádkovou pokutu do 100 000 Kč. Pořádkovou pokutu lze uložit i opakovaně, nebyla-li povinnost splněna ani ve lhůtě nově stanovené orgánem veterinární správy. Souhrn takto uložených pokut nesmí být vyšší než 500 000 Kč. Pokutu vybírá orgán, který ji uložil. Příjem z pokut je příjmem státního rozpočtu.

Před probráním jednotlivých žalobních bodů soud předeseílá, že se nezabýval nově uplatněnými žalobními body, uplatněnými v replice ze dne 10. 4. 2015, jestliže tyto neměly svůj předobraz v žalobních bodech, případně k nim není soud povinen přihlížet z úřední povinnosti, a to s ohledem na koncentrační lhůtu 2 měsíců, stanovenou v § 71 odst. 2 s. ř. s.

O jednotlivých žalobních bodech soud uvážil následovně:

K námitce ohledně změny odůvodnění výše pokuty a neposouzení likvidačního dopadu na žalobce soud odkazuje na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu 8 As 110/2013-62 ze dne 30. června 2014, kde ve skutkově srovnatelné věci soud uvedl: „...žalovaná mohla doplnit odůvodnění ohledně výše pořádkových pokut, neboť rozhodnutí správního orgánu prvního stupně tvoří s rozhodnutím o odvolání jeden celek, a proto je možné dílčí části odůvodnění doplnit i v odvolacím rozhodnutí (viz např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 5. 2003, č. j. 7 A 124/2000-39 nebo ze dne 17. 7. 2009, č. j. 7 Afs 43/2009-75). Žalovaná se ve všech případech ztotožnila s konkrétní výší uložené pořádkové pokuty. V případech uvedených rozhodnutí nicméně shledala, že je vhodné doplnit část odůvodnění rozhodnutí správního orgánu prvního stupně týkající se výše uložené pokuty. Podstatné je, že žalovaná nenahradila úvahy správního orgánu prvního stupně, ale pouze navázala na jeho posouzení kritérií, která vzala v úvahu při rozhodování o výši

pokuty. Úvahy žalované spolu s úvahami krajské veterinární správy dostatečně odůvodňují přiměřenost výše vyměřené pořádkové pokuty.“ Pokud se týče namítaných dopadů výše uložené pokuty na existenční poměry žalobce, pak v tomto směru nebylo žalobcem ničeho namítáno, a výše pokuty nezavdává v tomto směru žádné pochybnosti, podává-li se ze spisového materiálu, že žalobce je velkou společností, provozující mnoho provozoven na území České republiky.

K námitce proti kontrolnímu protokolu, v němž dle žalobce nebyl předmět kontroly řádně specifikován (takže nelze ani zaručit, že předmětem kontroly bylo skutečně to, co do věcné působnosti veterinárního dozoru spadá), pak je třeba uvést, že předmět kontroly byl žalobci při kontrole oznámen, a žalobce proti tomu během kontroly ani v následných námitkách k protokolu ničeho nenamítal. Jeho protokolární vymezení „prodej potravin živočišného původu konečnému spotřebiteli“ neodporuje zákonnému vymezení působnosti veterinárního inspektora, přičemž je třeba zdůraznit, že protokol obsahuje i soupis legislativy, podle níž měla kontrola probíhat. Zásadní ovšem je, že součinnost při kontrole nebyla ze strany žalobce poskytnuta proto, že by zde byla pochybnost o legálnosti jejího předmětu, ale z důvodu představy žalobce, že ke kontrole je potřebné speciální pověření pro veterinárního inspektora. Problematika vymezení předmětu kontroly se tak míjí s jádrem sporu. Žalobce jakožto kontrolovaná osoba neumožnil vstup veterinárním inspektorům, čímž zcela zabránil výkonu kontroly v jakémkoliv rozsahu.

K namítané změně terminologie (z pojmu „pořádkový správní delikt“ na pojem „pořádková pokuta“), soud odkazuje jednak na zásadu jednotnosti správního řízení, o níž bylo pojednáno výše, a jednak souhlasí se žalovanou v tom, že pojem „pořádkový správní delikt“ je pojmem vlastním právní teorii a je shodný s deliktem, za nějž je ukládána „pořádková pokuta“. V pozitivním právu nemá prvně zmíněný pojem přiřazen žádný jiný denotát, a žalobce netvrdí, že byl užitím tohoto pojmu uveden v omyl co do povahy právního hodnocení jeho skutku, či že by byl jakkoli jinak poškozen na svých veřejných subjektivních právech.

K námitce, že si inspektoři šli jen „pro pokutu“, protože věděli, že žalobce celorepublikově zaujímá ve svých provozovnách stanovisko, na jehož základě nepouštěl bez zvláštního pověření inspektory do provozoven, soud podotýká, že nelze z ničeho dovodit povinnost inspektorů žalované přizpůsobovat se nesprávné interpretaci právního předpisu učiněné žalobcem. Na tom nic nemění ani skutečnost, pokud u jiných organizačních složek žalobce k tomuto přizpůsobení se došlo.

Pokud se týče jádra sporu, tedy otázky, zda byli veterinární inspektoři povinni prokazovat se nikoli jen služebním průkazem, ale též zvláštním pověřením, pak soud poukazuje na skutečnost, že tato otázka byla žalobcem před správními soudy (včetně soudu podepsaného) vznášena mnohokrát, a byla již opakovaně a jednoznačně zodpovězena v neprospěch žalobce. Soud proto odkazuje pro stručnost na rozhodnutí v této záležitosti již učiněná. Připomíná zejména závěry rozsudku Nejvyššího správního soudu č. j. 4 Ads 114/2012-69 ze dne 28. března 2013, kde soud uvedl, že veterinární inspektoři osvědčují své obecné oprávnění k výkonu státního veterinárního dozoru ve smyslu § 53 odst. 2 písm. c) veterinárního zákona

služebním průkazem, který současně představuje pověření k provedení kontroly ve smyslu § 12 odst. 2 písm. a) zákona o státní kontrole. Již předložením služebního průkazu prokazuje veterinární inspektor svou totožnost a současně své oprávnění k výkonu státního veterinárního dozoru, a proto nemusí předkládat ke každé kontrole zvláštní pověření. Z žádného ustanovení veterinárního zákona, jež je zákonem speciálním vůči zákonu o státní kontrole, nelze dovodit povinnost kontrolního pracovníka prokazovat se zvláštním povolením jednotlivě pro každou konkrétní kontrolu. Proto veterinární inspektoři žalované nepochybili, když se před zahájením kontroly prokázali toliko služebním průkazem. Tyto závěry byly potvrzeny i v rozsudcích Nejvyššího správního soudu č. j. 8 As 43/2013-54 ze dne 28. dubna 2014 a č. j. 8 As 110/2013-62 ze dne 30. června 2014.

K námitce, že nedošlo ke spojení souvisejících správních řízení, soud uvádí, že v napadeném rozhodnutí (na str. 12-13) byly uvedeny důvody, proč návrh na spojení neodpovídal zákonným kritériím. Z hlediska ochrany subjektivních veřejných práv žalobce je podstatné, že žalovaná přezkoumala jednotlivá rozhodnutí, navrhovaná ke spojení. Navíc, i pokud by soud shledal, že odvolací řízení měla být spojena, nemohlo by to být důvodem pro zrušení rozhodnutí, neboť by to bylo proti smyslu institutu spojení řízení, jímž má být realizována zásada hospodárnosti správního řízení, která by byla zrušovacím rozhodnutím popřena (srov. též rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 8 As 110/2013-62 ze dne 30. června 2014).

Soud se dále neztotožnil s námitkou, že při uložení pokuty byla překročena maximální zákonná mez ve výši 500 000 Kč. Dle názoru soudu nelze sčítat pokuty uložené jedné právnické osobě v různých jejích provozovnách, neboť účelem pokuty je vynutit konkrétní místně, časově a věcně individualizovanou povinnost. Příklon k interpretaci žalobce by ostatně znamenal, že provozovatel mnoha podniků by se mohl za cenu půl milionu Kč zcela „vykoupit“ z povinnosti podřídit se dohledu orgánů státní veterinární správy, což je nepřípustné. K námitce porušení zásady „ne bis in idem“, soud poukazuje na dříve vyslovený judikatorní závěr, že „[u]kládání pořádkových pokut je specifické i v tom, že se zde neuplatní trestně právní zásada ne bis in idem. Jak již bylo uvedeno, primárním účelem uložení pořádkové pokuty není uložit sankci za určité jednání (či nekonání), ale vynutit splnění určité (buď při opakovaném ukládání stejné, neb dosud nesplněné) povinnosti“ (rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 8 As 110/2013-62 ze dne 30. června 2014). K nižší pokutě v jiné věci je třeba poznamenat, že se jedná o případ z jiné provozovny, kde mohly být zjištěny jiné skutečnosti (např. nižší objem výroby), které snižují epidemiologickou závažnost deliktu či jinak odůvodňují odchylnou výměru výše pokuty. Soudu toto jiné rozhodnutí předloženo nebylo.

K námitce, že orgány Státní zemědělské a potravinářské inspekce jsou v obdobných případech postihovány fyzické osoby (vedoucí provozoven či jejich zástupce) a nikoli žalobce jakožto právnická osoba, se soud ztotožňuje s obranou žalované a zdůrazňuje, že se jedná o postupy podle jiných právních předpisů, které tak nejsou způsobilé k relevantní komparaci.

Soud se rovněž neztotožňuje s námitkou účelového a zkreslujícího popisu činnosti žalobce, neboť uvedení příkladů zjištěných závad toliko demonstruje závažnost chráněného zájmu a reálnou možnost epidemiologických závad na provozovně, k němuž přihlédla žalovaná při stanovení výše pokuty. Tyto individuální skutečnosti nebyly vyhodnoceny jako samostatné přitěžující okolnosti na straně žalobce, a nebylo tak uvedením těchto skutečností zasaženo do jeho veřejných subjektivních práv.

Žalobce dále namítal pochybení při podpisu originálu a pochybení při podpisu elektronické verze rozhodnutí. Pokud se týče elektronické verze rozhodnutí, pak žalovaná postupovala v souladu s § 24 odst. 3 zákona č. 300/2008 Sb., o elektronických úkonech a autorizované konverzi dokumentů (dále jen „zákona o elektronických úkonech“), a při konverzi do dokumentu obsaženého v datové zprávě opatřila výstup uznávaným elektronickým podpisem osoby, která konverzi provedla. Elektronická verze byla žalobci doručena prostřednictvím systému datových schránek, pročež se s ohledem na ustanovení § 18 odst. 2 zákona o elektronických úkonech považuje za úkon učiněný písemně a podepsaný žalovanou. Žalovaná byla též v systému identifikovatelná jako odesílatel, takže žalobce nemohl mít důvodné pochybnosti o totožnosti žalované jakožto odesílatele elektronické verze rozhodnutí. Pokud se týče podpisu samotného originálu rozhodnutí, pak soud vycházel rozsudku Nejvyššího správního soudu č. j. 9 As 34/2014-76 ze dne 18. 9. 2014 je soud povinen zkoumat, kdo je osobou, která za ředitele podepsala originál rozhodnutí. Pokud by totiž rozhodnutí nepodepsala oprávněná úřední osoba, mohlo by být rozhodnutí nezákonné nebo dokonce nicotné (zejména pokud by bylo podepsáno zcela bez vědomí oprávněné úřední osoby). S ohledem na to, že žalovaná napadené rozhodnutí akceptuje jako své vlastní a s ohledem na předložené interní dokumenty žalované, z nichž plyne, že napadené rozhodnutí podepsal MVDr. M. S., jenž byl jakožto první náměstek ústředního ředitele pověřenou úřední osobou, si je soud jist tím, že napadené rozhodnutí bylo podepsáno oprávněnou úřední osobou, a jako takové tedy netrpí nicotností. Případné vady konverze či možné nesplnění podmínek pro zastupování by mohly být vadami, které ovšem nijak nebyly způsobilé zasáhnout do veřejných subjektivních práv žalobce a on to ostatně ani netvrdí. Nemohly by být relevantním důvodem pro zrušení napadeného rozhodnutí.

K moderačnímu návrhu žalobce soud uvádí, že ze spisového materiálu nevyplývá dodatečné splnění vynucované povinnosti; nadto žalobce nepředložil konkrétní tvrzení o dopadu pokuty do jeho majetkové sféry, která by umožnila soudu posoudit výši pokuty odchylně od posouzení žalované.

Konečně soud nepokládá za potřebné znovu dokazovat z pracovněprávní dokumentace skutečnost, kterou má již dostatečně prokázanou služebními průkazy, a totiž tu, že MVDr. G. a MVDr. L. byli inspektory Státní veterinární správy, neboť ani předložené části pracovněprávní dokumentace tuto skutečnost nijak nezpochybňují, byť ji samy o sobě nemusí zcela potvrzovat. Nadto soud podotýká, že

součinnost při kontrole nebyla ze strany žalobce neposkytnuta proto, že by zde byla pochybnost o oprávněnosti inspektorů vést kontrolu, ale z důvodu představy žalobce, že ke kontrole je potřebné speciální pověření pro veterinárního inspektora.

Ze shora uvedených důvodů krajský soud žalobu jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

O náhradě nákladů řízení mezi účastníky bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s. ř. s., tak že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť procesně úspěšná žalovaná se tohoto práva výslovně vzdala.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku je **možno** podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od jeho doručení k Nejvyššímu správnímu soudu v Brně.

Krajský soud v Ostravě
dne 29. dubna 2015

JUDr. Monika Javorová
předsedkyně senátu